

11 Αυγούστου 2021

Η τελευταία προσευχή της μάνας μου!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:maryeliopoulou.wordpress.com

Υπάρχουν κάτι σοφές κουβέντες, που βγαίνουν από το άγιο στόμα των ταπεινών της γης.

Θυμάμαι λοιπόν την προσευχή της μανούλας μου, όταν βρισκόταν βαριά άρρωστη από καρκίνο και ζητούσε κάθε πρωί από τον Κύριο:

– Χριστέ μου, δώσε μου για σήμερα κουράγιο και δύναμη, τόσο όσο είναι ένας κόμπος δάκρυ.

Κι εγώ, όταν άκουγα αυτά τα λόγια, της έλεγα αστειευόμενη:

– Γιατί δε ζητάς κάτι παραπάνω;

Κι εκείνη, η σοφή και άγια, μου απαντούσε:

– Τόσο μου φθάνει, ώσου να βραδιάσει, δε χρειάζομαι περισσότερο.

Πράγματι, τόσο χρειάστηκε, ώσου εκείνο το βράδυ να παραδώσει την ψυχή της.

Ποτέ δεν ζήτησε σ' όλη την διαδρομή του Γολγοθά της τίποτε άλλο, τίποτε

περισσότερο.

Μόνο έναν κόμπο δάκρυ κουράγιο και δύναμη. Ένα απλό κόμπο δάκρυ, τόσο λίγο.

Μου θυμίζει την προσευχή, που μας άφησε ο Κύριος: «τον άρτον ημών τον επιούσιον», τίποτε παραπάνω.

Πολλές φορές την ημέρα και τη νύχτα ακόμα, σκέπτομαι τούτη την προσευχή της, από τότε που κοιμήθηκε εκείνη. Πόσο με ωφέλησε αυτή η μικρή, ελάχιστη και ταπεινή της προσευχή!

Ζητούσε ό, τι λίγο της χρειαζόταν και κάποτε-κάποτε πρόσθετε:

- Ξέρει Εκείνος τι θα κάνει, δε θα του πούμε εμείς.

Κι Εκείνος που ξέρει και ανταμείβει «τους πτωχούς τω πνεύματι» την κατεδίωξε με το έλεός Του.

Το είδα, το έζησα, όταν την τελευταία της στιγμή μου είπε: Τους περιμένω να έρθουν. Περιμένω τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό, τον Βασιλέα του παντός, και την Κυρία Θεοτόκο.

- Φοβάσαι, μαμά; της είπα δακρυσμένη.

- Ζει Κύριος! Χριστός Ανέστη! μου απάντησε.

Πόσο το έλεός Του καταδιώκει, αλήθεια, τους ταπεινούς, απλούς και αθώους!

Το έζησα αυτό το έλεος μαζί της, με πολλά άλλα γεγονότα, κατά τη διάρκεια της αρρώστιας της, του θανάτου της και ακόμα μετά.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ

Της ιατρού κ. Λαμπρινής Πρωτονοταρίου-Παρασκευαΐδου